

Édesanyámnak

Csendes alkonyat volt,
Ahogy hazaértem,
Áve Máriára
Harangoztak éppen.

Ültél a ház előtt
A régi kis padon,
Könnyekkel szememben,
Sóhajjal ajkadon.

Letérdeltem előd,
Közletről néztelek.
Ugy eltévedt rajtam
Jóságos két szemed.

Kerested a régi,
Derült vonásokat,
Ragyogó szememet,
Nevető arcomat...

Az arcom oly törött,
A szemem sem ragyog;
Miről is tudtad meg,
Hogy a fiad vagyok?

A nagy kereszt alatt
Térdeljünk le ketten,
S mondjuk el, mint régen:
Hiszek egy Istenben...

Hazajöttem, anyám,
Beteg vagyok, lelkem...
Anyai szerelmed
Gyógyítson meg engem.

Taníts meg engemet
Még egyszer nevetni...
Taníts meg remélni, —
Taníts meg — szeretni...

Vigy el, ahogy régen,
Az első misére, —
Mutasd meg még egyszer
Az utat, az égre...

Ugy-e megvannak még
A glóriás szentek,
Akik énnálam is
Még többet szenvedtek?

Mutasd meg őrizőm,
Az Isten Bárányát,
Mondd, hogy — csókoljam meg
A fészület lábát...

Móra István.

Akinek anyja van

Ó, gyermekek, akinek anyja van,
Vigan dalolhat, élhet boldogan,
Áldva ejtse ki mindig a nevét
És csókolja meg áldott jó kezét.

Ha felzokogsz szomorú éjeken,
Ő rádhajol: — „Miért sírsz gyermekem?“
Könnyezik, hogyha könnyes a szemed,
S ha öröm ér, ő is örül veled.

De az árvára vajjon ki vigyáz,
Ha téli este üres lesz a ház?
És ha beteg, kis ágyánál ki van?
Ki kérdi tőle: -- „Hol fáj, kis fiam?“